Ч 245 Второк 31 жовтня (13 падолиста) 1900. Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИС

Додаток до „Газети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовов пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
за чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Заява Дон Карльоса. — Засуд на анархіста. — Справа хіньска.)

Іспаньскі часописи оголошують лист Дон Карльоса до карлистичного ґенерала Мора. В тім листі протестує Дон Карльос против руху, викликаного против его вказівок, а виновників називає несовістними людьми. Потішає ся, що в тім руху не брав ніякої участи ні один із звістних провідників сторонництва. Він, Дон Карльос не зрече ся ніколи своїх прав, але не хоче згуби Іспанії. Не пристане на ніяку згоду і буде боронити своєї свободи ділання та має на увазі лиш виключно добро своєї вітчини. Сам він аж у відповідній хвили відкличе ся до волі народа.

Оногди відбув ся в Парижи процес против Сальсона, котрий як звістно допустив ся замаху на шаха перского в часі его гостини в Парижи. Сальсон признав ся до вини і заявив, що есть анархістом. Дальше заявив, що есть ворогом всіх пануючих і тому хотів убити шаха і бувшого президента Франциї Казімір-Перієра, котрий велів ухвалити закон против анархістів. По переведеню процесу засуджено Сальсона на доживотні примусові роботи. Сальсон приймив засуд.

З Хіни доносять, що Лігунчан зачинає сумнівати ся, чи хіньскі справи дадуть ся управильнити на згідний спосіб. Хіньский двір ніколи не згодить ся на покаранє смертию Юсієна і Тунфусіяна, чого держави доконче домагають ся. Супротив нечуваних домагань держав, цісарский двір буде щораз дальше уступати в глубину краю, і здає ся перенесе ся до провінциї Сечван, де буде сформована 14-тисячна армія для охорони цісаря і цісаревої реґентки. Кн. Чін і Лігунчан мають прихильно відносити ся до мирових предложень Франциї на підставі ноти Делькасого, але жалують ся, що посли держав займають ся дрібними справами а відкладають властиві мирові переговори. — Цілу полудневу Хіну мала обхопити ворохобня. Один хіньский достойник заявив, що орґанізация ворохобні знаменита.

Як доносять німецкі часописи, одержала вже німецка союзна рада виказ видатків на виправу до Хіни аж до 31 марта 1901 р. Правительство домагає ся кредиту на 152 міліонів марок. Окремий прелімінар на цілий 1901 рік буде пізнійше предложений, бо дальші події в Хіні не дадуть ся наперед предвидіти. Тепер есть в Хіні 18.730 німецких вояків і 863 офіцирів.

Справозданє посла Барвіньского.

Дня 6 падолиста запросив п. Барвіньский виборців з судового округа радехівского до Радехова. Мимо дуже поганої дороги і непогоди прибуло богато селян більш 80, місцевих міщан і інтелїґенциї сьвітскої та кількох сьвящеників. Збори відбували ся в сали громадского уряду. Подякувавши виборцям, що в такій недогідній порі не жалували труду, просив посол, щоби збори вибрали собі президию, а на внесенє о. сов. Кордуби вибрано предсїдателем місцевого приходника Скальского, а заступником директора Оришкевича. Опісля забрав голос п. Барвіньский і в двогодинній бесїдї обговорив важнійші закони ухвалені в раді держ. від 1896 р (остатний раз був п. Барвіньский в Радехові в 1895 р.), згадав о відмінним складі (V. курия) ради. держ. вибраної 1897 і її задачах, висловлених в престольній річи, і о причинах бездільности всїх сесий аж до розвязаня. Зазначив також, що у всїх своїх бесїдах чи в соймі, чи в раді державній, чи в делеґациях мав передовсїм на бачности потреби і долю хліборобів (селян і маломіщан), хоч не забував також о инших станах, промисловцях і т. п., а свої виводи піддержував уривками відчитаними з ріжних своїх промов, щоби виборцї переконали ся, як фальшиво представляє діяльність посла частина руских дневників, котрі не лише промовчують его промови і осягнені успіхи, але противно видумують всякі сплетні небувалі, щоби лише підкопувати его становище. На останку згадав посол про справи обох повітів (каменецкого і брідского), о які старав ся і в соймі і в раді державній. Виборцї вислухали сеї промови з великою увагою і нагородили бесїдника оплесками. Позаяк посол на вступі своєї промови просив, щоби кождий в інтересї правди і вияснення річий щиро і отверто задавав ему запитаня, або висловив, хто має який жаль до него або думає, що він

4)

ПРОПАВША МОЛОДА.

(З англійского — Конана Дойле).

(Конець).

— Я стрітила ся з отсим Франком в 1884 році в Мек Квайрес Камп під Скалистими горами, де мій тато мав копальню. Ми заручили ся, я з Франком; але одного дня докопав ся тато обильної жили і добув страшно богато золота, підчас коли бідний Франк добував із своєї копальні щораз менше, і не доробив ся нічого. Чим богатшим ставав тато, тим біднійший був Франк, аж наконець не хотів тато вже й нічого чути о наших заручинах і вислав мене до Фріско [1]). Мимо того Франк не хотів мене покинути; він пішов туди за мною і без відомости тата зійшов ся там зі мною. Як би ми ему були то сказали, то він би був лиш сердив ся, длятого ми залагодили справу самі між собою. Франк сказав, що піде в сьвіт і буде також шукати щастя. Аж коли він добить ся такого маєтку, що мій тато, то верне знову і буде старати ся о мою руку — не скорше. Отже я обіцяла ему, що буду чекати на него без кінця, і дала ему слово, що не віддам ся за ніякого другого, доки він буде жити. — А чому би нам не побрати ся таки зараз? — сказав він на то — тогди я буду певний тебе, а з своїми правами яко муж вступлю аж тогди, коли верну. Отже ми все собі уложили, а він все уложив так красно, навіть вже й сьвященик чекав, що ми все зараз залагодили. Франк пішов відтак в сьвіт шукати щастя, а я вернула до тата.

Найперше, що я о Франку довідала ся, було то, що він перебуває в Монтані; опісля пішов він був до Арізони, щоби там розглянути ся; ще пізнійше дістала я звістку від него з Нового Мехіка. Відтак появила ся в ґазетах довга істория, що індияньске племя Апаче напало на якесь село копальників золота, а межи погибшими там згадувало ся і про мого Франка. Я повалила ся мов нежива на землю і хорувала опісля тяжко через кілька місяців; тато казав, що я набавила ся сухіт, і скликав до мене може половину всїх лікарів, які були в Фріско. Через цілий рік або може й більше опісля, не чула я вже й слова про Франка, так, що я була переконана о тім, що він погиб. Відтак приїхав льорд Ст. Сімон до Фріско, а я пізнійше поїхала до Льондону, і прийшло до того, що ми мали побрати ся. Тато був дуже рад з того; але мені все здавало ся, що моє серце не годне ніякого мужчину любити на сім сьвіті, як лиш мого бідного Франка.

Мимо того була би я стала вірною супругою льорда Ст. Сімона, як би була віддала ся за него. Над нашими чувствами годі нам запанувати, але над ділами можемо. Коли я ставула з ним під вінець, постановила я собі була зробити его так щасливим, як то лиш було в моїй силі. Але можете собі подумати, що діяло ся в мені, коли я приступивши до престола, оглянула ся случайно поза себе і побачила, що Франк з першої лавки дивить ся на мене і не спускає очий з мене. Мені здавало ся в першій хвили, що то есть дух, але коли я ще раз оглянула ся, стояв він все ще і так якось дивно споглядав на мене, як би хотів мене спитати, чи я хочу, щоби він дивив ся, чи ні. Мені аж дивно, що я не зімліла. Знаю лиш то, що все крутило ся довкола мене, а слова сьвященика так якось звучали в моїх ушах, як колиб то бренїла якась пчола. Що ж було мені робити? Чи мала я відступити від престола і наробити дивовижі в церкві? Я ще раз оглянула ся за ним і мені здавало ся, як би він відгадав мої гадки, бо він приложив палець до уст на знак, щоби я нічого не казала. Відтак побачила я, що він щось пише на куснику паперу — очевидно якусь звістку для мене. Коли я ішла по при него, пустила букет на землю, а він подаючи мені его, уткнув мені рівночасно і якусь карточку в руку. Він написав на ній лиш кілька слів, взиваючи мене, щоби я прийшла до него, скоро він мені дасть знак до того. Тепер я вже ані на хвильку не була в непевности, що мій обовязок в першій лінії ему належить ся, і постановила длятого віддати ся просто его проводови.

Дома поговорила я з моєю покоївкою, котра знала его ще з Каліфорнії і була для него завсігди прихильною. Я наказала їй о всім мовчати і спакувати деякі річи та прилагодити для мене мій теплий плащ. Я то знаю добре, що я повинна була розповісти то все льордови Ст. Сімон, але то була би страшна задача для мене перед его матірю і всіми достойними

[1]) Фріско — т. є. скорочене Сан-Франціско.

заподіяв кривду чи то рускому народови, чи одиницям, почали ся інтерпеляциї.

Вже по розпочатій промові п. Барвінского, надтягнув до салї штаб контркандидата оо. Петрушевич Стефан з Холоєва, Дияковский з Полевого, Свистун з Кривого і др. Павлюк з Радехова, в кількома селянами, котрих під час цілої промови муштрували в кутику. По скінченій промові вирушив вперед сам проводир о. Петрушевич, і запитував: 1) чи п. Барвіньский уважав себе руским послом, чи послом лише взагалї; 2) чому не зголосив своєї кандидатури в 1896 р. в головнім рускім комітеті (консолїдацийнім) виборчім і в повітовім; 3) чи думає і тепер кандидувати. Домагав ся дальше, щоби в такім случаю пан Барвіньский зголосив свою кандидатуру в львівскім комітеті або в „Селяньскій Радї", котра має до 1000 членів (?) і висловив жаль, що посол не станув на чисто-рускім зібраню, бо на єго думку збори виборців, між котрими є і Поляки, Нїмці та жиди, не є тим форум, перед яким повинен ставати рускій посол (а преці „Свобода" взивае Поляків, Нїмців і жидів, щоби голосували на о. Зельского — то се в тім випадку добре!) На останку оповідав стару байку, пущену „Галичанином", що нїбито в 1897 р. п. Барвіньского відвозив жандарм із зборів виборчих в Бродах на дворець, купив єму білет і всадив до вагону. Ціла промова о. Петрушевича була до крайности пристрасна, він кидав ся на всї боки, то вилазив на крісло, то знов скакав з него, так що викликав своїм нетактовним поступованєм загальний сьміх, що єго ще більше роздратувало. На то відповів п. Барвіньский з питомим єму супокоєм і виказав повну безпідставність виводів о. Петрушевича. Уважав себе і уважає все руским послом, хоч має обовязок дбати і про справи всїх виборців і всего населеня обидвох повітів. Пояснив, що входив з 5-ма иншими рускими послами до „Славяньского Союза", отже є се явною неправдою шереною навмисне, нїби то належав до польского Кола. В союзї з Хорватами і Словінцями вспів перевести у мінїстерстві просьбу, що в телєґрафічній дорозї введено в половини жовтня руску ґімназию Франц Йосифа в Тернополи, яку сойм ухвалив на єго внесене там заснувати. Кандидатуру єго поставили самі виборцї на зборах в Щуровичах, в Бродах і в Залїзцях і виборцї є найбільше управнені до того, коли тимчасом ріжні комітети і Ради (а у нас їх тепер чи мало) є звичайно партийні, а впрочім і збори в Камінцї Струмиловій недавно ухвалили оклик: на Львів не оглядаємо ся, так як се попередно вчинила Стрийщина і Жовківщина.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 12-го падолиста 1900.

— Канонїчний процес інформацийний станїславівского епіскопа Впреосьв. Шептицкого, іменованого львівским Митрополитом, відбув ся нинї перед полуднем в домашній каплици нунция папского. Новоіменований митрополит зложив в руки нунция Талїяні'го присягу вірности і послуху для Папи в присутности папского нотаря і радника папского о. Фердинанда Кроя, дальше в присутности секретаря нунциятури папскої о. Йосифа Аверса і инших для тої церемонії призначених сьвідків. В полудне відбув ся у нунция ґалевий обід на честь Впреосьв. Митрополита, в котрім взяли участь всї сьвідки церемонії. Впреосьв. Митрополит Шептицкий відїде ще нинї до Станїславова, звідки поїде до Львова.

— Стипендию ім. Черлюнчакевича 100 кор. річно почавши від І. півроку 1899/900 р. надав о. др. Йосиф Черлюнчакевич (вислужений професор краківского унїверситету) Іванови Чайковскому, ученикови III. кляси рускої гімназиї в Перемишли, синови пароха в Передільници. Надїлений буде побирати тую стипендию до скінченя ґімназиї. Той фонд стипендийний переховує ся в касї „Народного Дому" у Львові.

— Огні. В Кончаках коло Галича вибух в ночи дня 5 го с. м. огонь і знищив около 20 загород селяньских, в більшій части необезпечених. — В ночи на 9-го с. м. погорів у Пятничанах коло Бібрки двір, всї забудованя господарскі, все збіже і машини. Шкода величезна. Огонь підложив паробок.

— Мясо, що пішки ходить. Сими днями приїхав до Парижа монсіньор Оґонар (Augonard), епіскоп з Убанґі, котрий вже не менше лиш 23 лїт проповідує віру Христову в самій серединї Африки. Він розповідав між иншим ось що: Поминувши підсоне, котре лиш мало хто з нас може видержати, грозить нам ще заєдно та небезпечність, що нас убють, а пазїть — зїдять. Чорні люди в Убанґі дуже ласі на людске мясо. Они убивають нас не з якоїсь ненависти, але лиш длятого, щоби попоїсти „смачного мяса". Они мають дуже красне слово „ньяма", котрим називають свої жертви; то слово значить „мясо, що ходить пішки". Коли чоловік ходить в сторонах горішного Убанґі, а зачує то слово, то знає бодай, що єго жде. Так стало ся недавно тому одному членови з нашої місиї, коли відійшов був лиш на кілька кроків по воду. На щастє був він узброєний, а одного вистрілу з рушниці було досить, щоби розігнати цїлу ватагу тих любителїв „мяса, що ходить пішки". Два роки тому назад був я на похоронї дитини. Один товариш стояв з рушницею коло домовини. Кладовище було віддалене від церкви лиш на двайцять метрів, а мимо того та осторожність не була без потреби, бо мурини з Убанґі уважають мясо з трупів малих дїтий за великий присмак. Але не покидають ся і старшини. Приятель Французів, султан Банґасу, котрий так нас любить, що при нагоді аж їсть, устроїв був недавно тому великий пир, на котрім погостив перед своїх гостий аж триста трупів дорослих людий. Нехай нїхто не гадає, що я може пересаджую. Коли тоті людоїди обгризуть тїло одного мужчини, одної жінки або одної дитини, то відкидають голову де в кут як звичайну обгризену кістку. Отже з тої гостини у Банґасу відфотоґрафував я собі тих триста голов, що були поскладані на однім величезнім столї, і сховав собі ту фотоґрафію на памятку разом з фотоґрафією султана, котрого лице виглядає як у того, що добре попоїв і ляг спочивати, щоби єму сало завязало ся. Там, де поселили ся Европейцї, людоїдів вже зовсїм нема. В Браццавілї минули вже ті часи, коли ославлений Макоко з нагоди смерти одного начальника племени казав спалити кількасот людий і на пир, який, розуміє ся, слїдував по тій різни, задержати для себе пальцї з ніг і рук всїх трупів.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: В округу ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Празї передано дня 1. с. м. до

гостями, які тогди були. Я рішила ся длятого забрати ся і піти, а пізнїйше аж все пояснити. Я не сидїла ще й десять мінут при столї, як побачила Франка через вікно на другім боці улици. Він кивнув на мене і пустив ся дорогою аж до парку. Я вийшла з комнати, убрала ся і пішла за ним. На дорозї приступила до мене якась женщина, котра розповідала менї щось про льорда Ст. Сімона — а з того трохи, що я зрозуміла, здавало ся менї, що і він перед весїлєм мав якісь свої тайни — але я старала ся о то, щоби она відчепила ся від мене та незадовго здогонила Франка. Відтак поїхали ми разом до Ґордон Сквер, де він наймив собі помешканє і аж тепер по довгих лїтах дожиданя злучила ся я дійстно з моїм мужем.

Франк дістав ся був в неволю до Апачів, але утік і прийшов до Фріско, де довідав ся, що я, уважаючи єго за погибшого покинула єго і поїхала до Анґлїї; він поїхав за мною і знайшов мене якраз під ту пору, коли відбувало ся моє друге вінчанє.

— Я довідав ся о тім з ґазет — сказав Американець — там було подане імя нареченої і церков, але де мешкала дама, того там не було.

Ми радили ся відтак, що маємо робити, а тогди Франк був за тим, щоби виступити зовсїм отверто; але менї того всего так було встидно, що я лиш того одного бажала, щоби лиш десь щезнути і зі всїх нїкого вже не видїти, а що найбільше хотїла ще лиш кілька слів написати до тата, щоби єму дати знати, що я жию. Менї аж страх брав, коли я собі ставила перед очима, як там при весїльнім пирі сидїли всї ті панове і панї з високої аристократиї та чекали, коли я верну. Тогди взяв Франк мою весїльну сукню і другу одіж, звязав разом і щоби затерти всї слїди за мною, кинув їх десь так, щобя їх нїхто не міг знайти. Завтра були би ми виїхали до Парижа, як би не отсей добрий пан, пан Гольмес, не явив ся був у нас сего вечера; як він міг нас вишукати, того я вже не можу зрозуміти; він взяв ся нам доказувати, що Франк має слушність, але що я зле зробила і що ми обоє зле робимо, що так таїмо ся і укриваємо ся. Він предложив нам опісля, щоби ми старали ся зійти з самим льордом Ст. Сімон, а ми послухали єго ради і ось прийшли безпроволочно сюди до помешканя пана Гольмеса. Ну, Роберте, тепер ти довідав ся вже о всїм, і менї дуже жаль, що я наробила тобі такої прикрости, але я маю надію, що ти не будеш за то гнївати ся на мене.

Льорд Ст. Сімон анї трошки не змінив своєї гнївливої і гордої постави, противно лиш ще більше змоpщив чоло і затиснув губи та слухав того довгого оповіданя.

— Не беріть менї того за зле — відозвав ся він — але я не маю того звичаю, щоби публично розбирати мої найтайнїйші особисті відносини.

— То ти не хочеш менї простити? Не хочеш подати менї руки, заким собі піду?

— О, чому би нї коли то Вам робить приятність. — Сказавши то витягнув руку і устиснув нею холодно руку молодої женщини.

— Я мав надію — відозвав ся тут Гольмес — що Ви не відкажете нам свого товариства і повечеряєте разом з нами.

— Трохи за богато жадаєте від мене — відповів льорд на то. — Може бути, що менї по сих нових викритях навіть і потреба, щоби я успокоїв ся, але преці годі вимагати від мене, щоби я до того всего робив ще й добру міну. Длятого чей позволите менї тепер, що я Вам всїм разом пожелаю доброї ночи. — Сказавши то поклонив ся він нам всїм довкола разом і вийшов.

— Ну, коли так, то певно бодай Ви зробите нам честь своїм товариством — звернув ся Гольмес до пана Мультона. — То для мене за кождий раз велика приятність, коли зійду ся з горожанином великої свобідної держави, котра під своїм прапором зі звіздами і пасками присьвічує цїлому сьвітови на дорозї свободи і поступу!

* *

— То раз інтересна була справа — сказав до мене Гольмес, коли вже наші гості були вийшли — бо на ній можна було дуже добре пізнати, як то нераз в дуже простий спосіб вияснює ся неодна справа, котра на перший погляд видає ся дуже загадочною. Як то просто і природно розвивала ся в оповіданю молодої женщини одна подія з другої і як то остаточний вислїдок мусить кождого счудувати, хто дивить ся на него очами приміром пана Лестраде з тайної поліциї!

— А ти хиба не збив ся нїколи з тропи?

— Менї від самого початку стояли дві річи ясно перед очами, раз що молода ішла зовсїм радо під вінець, а відтак, що она в кілька хвиль по тім, як вернула з церкви, надумала ся зовсїм инакше. Очевидно мусїло щось перед полуднем такого стати ся, що зробило на ню такий вплив. Щож би то могло було бути? Поза домом не могла преці з нїким говорити, бо не відступала ся від свого нареченого. Чи може видїла когось? Як би так, то хиба би то був хтось з Америки, бо тут в Анґлїї не була она так довго, щоби хтось зробив на ню аж такий вплив, щоби на сам єго вид настала в ній така зміна. Отже видиш, що способом виключуваня всїляких иньших можли-

прилюдного ужитку перестанок: „Міхле“, лежачий на шляху Прага-Добжісь, поміж стациями Нусле Версовіц і Креч, для руху особового і обмеженого руху пакункового.

Перестанок Бецків, положений на шляху Глибока-Бергомет н/С буковиньских зелізниць льокальних, а отворений дотепер тілько для руху особового, пакункового і для надачи посилок ціловозових, під условиною попередного укладу з управою зелізниці, отворено на дни 25 жовтня с. р. з тим самим обмеженем також для відбору посилок ціловозових.

Зелізницю льокальну Боленцін—Явожно, в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць держ. в Кракові, передано до прилюдного ужитку дня 27 27 жовтня 1900. — Стациї Боленцін і Явожно уряджено для загального руху а стацию Хшанів (зелізниці північної) для руху особового і пакункового тілько поміж стациями зелізниці льокальної і для руху товарового з виїмкою посилок поспішних. Перестанки і ладівні Плаза і Бичина зладжено для руху особового, руху пакункового за оплатою належитости в стациї призначеня і руху товарового в ціловозових наборах. Ладівню Поґожице уряджено для руху товарового в ціловозових наборах. В ладівнях можна ладувати тілько за осібним дозволом ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Кракові.

Дня 23 жовтня с. р. передано до прилюдного ужитку ново вибудовану часть шляху зелізниці льокальної з Госпозін до перестанку Равдніц Бездеков в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць державних. Дальша часть з Равдніц Бездекова до кінця т. є. до стациї Равдніц (австр. угор. Товариства зелізн. держ.) буде отворена доперва по укінченю будови. Стациї Грахолюск, Вражков, Чернуц і Госпозін уряджено для загального руху з виїмкою товарів вибухових, а перестанки Равдніц-Бездеков, Клянч, Водоход, Бжіва і Люка для руху особового, пакункового і товарового в ціловозових наборах. Рівночасно отворено істнуючий вже шлях ц. к. зелізниць держав. Зльоніц Госпозін зі стациями Брештан, Госпозін і стацию границною Зльоніц для руху загального з виїмкою товарів вибухових.

Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною З днем 1. падолиста 1900 входить в житє додаток II. до тарифи часть II, зшиток 3.

Телєграми.

Відень 12 падолиста. Гр. Голуховский повернув вчера з Будапешту.

Петербург 12 падолиста. З Владивостока наспіла сюди вість, що хіньска цісарева померла.

Вашінґтон 12 падолиста. Кабінет ухвалив задержати в Пекінї лиш сторожу для посла, а всї американьскі войска забрати звідтам на Филипини.

Тієнтсін 12 падолиста. Бельгійці зайняли часть зелізниці, звідки уступили Росияни.

Пекін 12 падолиста. Американьский посол відступив від протесту против забору деяких хіньских країв через союзні войска, бо посли инших держав вияснили єго, що той забір єсть лиш тимчасовий і що по заключеню заговору чужі войска уступлять з цілої хіньскої держави.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стовариш[е]ня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стовариш[е]ня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл члєньский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4^1/_2$% та удїляє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полуди кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

вестий прийшли ми до того переконаня, що она могла хиба видїти когось з Америки. Але хто би то міг бути той Американець, котрий аж такий вплив міг на ню зробити? Може хтось такий, котрого она любила, а може таки єї чоловік. Також то я знав, що она проживала давнїйші молоді літа серед дивних відносин і бурливих подій. Отже аж до того я був дійшов, заким почув перше слово з уст льорда Ст. Симон. Коли тої розповідав опісля о якімсь видци в першій лавці на самім переді і о тій зміні, яка настала потім нагло в молодій, як она перед тим незнакомим пустила букет на землю в тій аж надто очевидній цїли, щоби дати собі всунути карточку, як она відтак розмавляла з своєю вірничкою і натякнула щось о „чужім обійстю“, а то в бесїдї копальників золота значить взяти щось в посїданє, до чого хтось давнїйше мав вже право, — то цїла справа стала менї тогди ясною. Она втекла з якимсь мужчиною і то або з якимсь, з котрим любила ся, або з мужем, а се послїдне мало більше імовірности за собою.

— Але яким же сьвітом вишукав ти їх обоє?

— То що правда було би досить трудно але товариш Лестраде мав на то слїди в своїх руках, о котрих вартости він і думки не мав. Початкові букви були, розуміє ся, найбільшої ваги, але ще цїннїйшим був доказ, що той котрого я шукав, казав виставити собі рахунок в однїй із найперших гостинниць в Льондонї.

— А щож навело тебе на здогад, що одна із найперших гостинниць?

— Дуже високі цїни. Вісїм шілїнґів за постіль і вісїм пенсів за склянку шеррі вказували на найдорожшу гостинницю. Тут не богато таких, котрі так дорого кажуть собі платити. Зараз в другій з гостинниць, в котрих я розвідував, довідав ся з книги, де записують ся гості, що якийсь пан Франціс Г. Мультон з Америки лише що день перед тим випровадив ся, а коли я переглядав числа за писані на єго імя, показало ся, що деякі позиції години ся точно з тими, на котрі єму виставлено рахунок. Листи, які би для него наспіли, казав він відсилати собі під число 226 Гордон-Сквер. Я поїхав туди, і мав то щастє застати залюблену пару дома. Я позволив собі дати їм вітцївску раду і вразумити їх, що було би під кождим взглядом лїпше, як би они перед сьвітом а особливо перед льордом Ст. Симон, розкрили трохи більше ті відносини, в яких они стоять до себе. Я зробив їм предложенє, щоби они тут з ним війшли ся, а они, як ти то видїв, на то згодили ся.

— Але тим не богато осягнули — запримітив я. — Єго поведенє супротив них не було зовсїм любиве.

— Ах, Ватсоне, — сказав на то Гольмес весело — та й ти може не конче був би любивий, як би ти по всїх трудах і клопотах, в яких знаходить ся нареченний, стратив за одним замахом і жінку і майно. Менї здає ся, що маємо всяку причину судити о льордї Ст. Сімонї досить лагідно, і дякувати нашому щастю, котре нас імовірно охоронить від подібного положеня. Ходи сюди, сїдай собі коло огню та подай менї мою скрипку; нас жде тепер лиш та одна задача, щоби ми о скілько можна забавляли ся весело підчас сих понурих осїнних вечерів.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольего, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольего лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{12}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня. Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольего, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольего, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·44	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Значно зменшений вид артистичного вахляря, що появив ся з нагоди отвореня нового театру у Львові. На тім вахляри уміщені фотоґрафії артисток і артистів як також директора Павликовского і вид театрального будинку. Ціна примірника **1 зр.** з пересилкою **1 зр. 25 кр.** На атласі в дуже красній оправі **3 зр.** з пересилкою **3 зр. 25 кр.** Головний склад в **Аґенциї Дневників, Львів, Пасаж Гавсмана.**

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).